

Dokonana przez Sąd wykładnia art. 20 ust. 11 narusza również prawo do własności zagwarantowane w art. 17 karty praw podstawowych, ponieważ ostateczna wycena ex post jest konieczna do zapewnienia, aby: 1) wyłączenie obligacji należących do kapitałów dodatkowych Tier 1 i Tier 2 następowało w przypadkach i na warunkach przewidzianych w ustawie oraz 2) rekompensata została wypłacona w sposób sprawiedliwy, tzn. w drodze określenia wartości Banku w oparciu o ostateczną wycenę ex post.

2. W drugim zarzucie wnoszące odwołanie twierdzą, że w każdym razie Sąd naruszył prawo, stwierdzając, że wnoszącym odwołanie na mocy art. 20 ust. 12 lit. a) rozporządzenia SRM nie przysługiwałoby prawo do uzyskania rekompensaty, tym samym dokonując błędnej wykładni tego przepisu i naruszając zasadę niedyskryminacji.

Wnoszące odwołanie podnoszą, że w przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banku art. 20 ust. 12 lit. a) powinien uwzględniać okoliczność, że odpowiednie instrumenty kapitałowe (tj. obligacje należące do kapitałów dodatkowych Tier 1 i Tier 2) zostają umorzone w 100 % (jak w niniejszej sprawie), niezależnie od tego, czy umorzenie następuje na mocy art. 22 ust. 1 rozporządzenia SRM, czy w oparciu o instrument umorzenia lub konwersji długu, z dwóch powodów. Po pierwsze, podejście to odpowiada okoliczności, że 100 % „umorzenie lub konwersja długu” oraz 100 % „umorzenie”/„konwersja” w przypadku obligacji należących do kapitałów dodatkowych Tier 1 i Tier 2 sprowadzają się w istocie do tego samego (wywołują takie same skutki gospodarcze), ponieważ oba te instrumenty prowadzą do umorzenia długu banku wobec jego wierzycieli bądź jego konwersji na kapitał własny. Po drugie, dyskryminująca i paradoksalna byłaby sytuacja, w której wierzyciele/akcjonariusze, których instrumenty dłużne zostały umorzone i uległy konwersji na mocy art. 22 ust. 1 rozporządzenia SRM nie mogliby uzyskać rekompensaty, podczas gdy ci, którzy podlegają instrumentowi umorzenia lub konwersji długu przewidzianemu w art. 27 rozporządzenia SRM, taką rekompensatę uzyskać by mogli, pomimo okoliczności, że: 1) mechanizm prawny i rzeczywisty skutek instrumentu umorzenia i konwersji przewidzianego w art. 21 rozporządzenia SRM oraz instrumentu umorzenia lub konwersji długu przewidzianego w art. 27 rozporządzenia SRM są takie same, a ponadto 2) oba środki zostały zakomunikowane w tej samej wycenie tymczasowej.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).

Odwołanie od postanowienia Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 24 października 2019 r. w sprawie T-557/17, Liaño Reig/SRB, wniesione w dniu 23 grudnia 2019 r. przez Carmen Liaño Reig

(Sprawa C-947/19 P)

(2020/C 87/17)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnosząca odwołanie: Carmen Liaño Reig (przedstawiciel: F. López Antón, adwokat)

Druga strona postępowania: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- (i) uwzględnienie niniejszego odwołania i uchylenie postanowienia Sądu (ósma izba) z dnia 24 października 2019 r., wydanego w sprawie T-557/17 (Carmen Liaño Reig/Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji) w zakresie odrzucenia skargi wniesionej przez wnoszącą odwołanie do Sądu i obciążenia wnoszącej odwołanie kosztami poniesionymi przez SRB, określonymi odpowiednio w pkt 1 i 3 sentencji lub części dyspozytywnej postanowienia.
- (ii) wydanie, na podstawie art. 61 akapit pierwszy Statutu Trybunału Unii Europejskiej orzeczenia ostatecznego w sprawie będącej przedmiotem skargi wniesionej przez wnoszącą odwołanie do Sądu w ww. sprawie i uwzględnienie wszystkich żądań przedstawionych przez wnoszącą odwołanie w skardze wniesionej do Sądu, jeżeli Trybunał uzna, że stan postępowania na to pozwala lub w przeciwnym wypadku skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd, z zastrzeżeniem, że rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

A) W odniesieniu do zarzutu niedopuszczalności skargi ze względu na uznanie przez Sąd w postanowieniu, że żądane przez wnoszącą odwołanie częściowe stwierdzenie nieważności decyzji w sprawie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie można oddzielić od pozostałych części sentencji bez zmiany istoty tej decyzji.

1° Podstawa wskazana w pkt 40 postanowienia jest obarczona brakiem uzasadnienia.

2° Zawarte w pkt 40 postanowienia twierdzenie jest błędne i bezzasadne ze względu na nieuwzględnienie danych dotyczących kwot instrumentów w Tier II, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. d) decyzji w sprawie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji będących przedmiotem konwersji na akcje Banco Popular.

3° Sąd nie uwzględnił w postanowieniu orzecznictwa Trybunału dotyczącego kwestii, że zmianę istoty aktu należy oceniać na podstawie kryterium obiektywnego.

4° Punkty 30 i 35 postanowienia są wadliwe ze względu na brak uzasadnienia w odniesieniu do domniemanej konieczności konwersji wszystkich instrumentów w Tier II jako wstępnej przesłanki wykonania instrumentu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji służącego zbyciu działalności.

5° Sąd naruszył prawo w postanowieniu, ponieważ oparł się na złożonej przez Banco de Santander ofercie zakupu, która nie zalicza się do dokumentów zawartych w aktach sprawy.

6° Sąd naruszył prawo w postanowieniu, ponieważ nie uwzględnił w jego pkt 31 i 32 argumentów wnoszącej odwołanie w odniesieniu do skuteczności wyceny 2 i nie przeanalizował zawartych w aktach sprawy dokumentów uzasadniających te argumenty.

7° Sąd naruszył prawo w pkt 42 postanowienia ze względu na brak jego uzasadnienia.

8° Sąd pominął w postanowieniu argument wnoszącej odwołanie dotyczący stosowania art. 21 ust. 1 lit. c) rozporządzenia w odniesieniu do spełnienia wymogu rozdzielnego charakteru i z tego względu uzasadnienie pkt 42 postanowienia jest błędne.

B) W odniesieniu do zarzutu niedopuszczalności skargi ze względu na uznanie przez Sąd w postanowieniu, że żądane przez wnoszącą odwołanie częściowe stwierdzenie nieważności decyzji w sprawie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest niezgodne z zasadą sprawiedliwego traktowania wierzycieli tej samej kategorii.

9° Sąd dopuścił się w pkt 48 i 51 postanowienia błędu w ocenie argumentów przedstawionych przez wnoszącą odwołanie.

10° Sąd naruszył prawo w pkt 45 i 46 postanowienia poprzez błędne zastosowanie w odniesieniu do obligacji BPEF określonej w art. 15 ust. 1 lit. f) rozporządzenia ogólnej zasady restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

11° Sąd naruszył prawo w pkt 44–46 i 51 poprzez błędne zastosowanie w odniesieniu do obligacji BPEF zasady sprawiedliwego traktowania, a ponadto oparł postanowienie na błędnych podstawach.

C) W odniesieniu do odrzucenia przez Sąd w postanowieniu żądania unieważnienia wycen 1 i 2 jako niedopuszczalnego

12° Sąd uzasadnił w pkt 55 postanowienia niedopuszczalność żądania unieważnienia wycen 1 i 2 wyłącznie niedopuszczalnością wniesionego przez skarżącą żądania stwierdzenia częściowej nieważności decyzji w sprawie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

D) W odniesieniu do odrzucenia przez Sąd w postanowieniu żądania odszkodowawczego

13° Sąd uzasadnił w pkt 66 postanowienia niedopuszczalność wniesionego przez wnoszącą odwołanie żądania wyłącznie niedopuszczalnością żądania stwierdzenia nieważności dotyczącego konwersji obligacji BPEF na akcje Banco Popular.